

Πνευματική Οικοδομή

■ Η Δοξολογική Υπομονή στις θλίψεις

“Ένα «Δόξα Σοι ό Θεός!...»
που πραγματικά αξίζει*

Πενήντα έτη μπρούμπα στο κρεβάτι του πόνου

Πριν από σαράντα χρόνια, επισκεπτόμουν συχνά τὸ Ἄσυλο Ἀνιάτων τῶν Ἀθηνῶν, πὸν εἶναι πάνω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Ζώνης στὴν Κυψέλη.

Τὸ συγκλονιστικώτερο περιστατικὸ τὸ ἐβίωσα στὰ φρικτὰ (τότε) ὑπόγεια τοῦ Ἀσύλου, πὸν γιὰ νὰ τὰ ἐπισκεφθεῖ κάποιος, ἔπρεπε πραγματικὰ νὰ σφίξει τὴν καρδιά του, νὰ κρατήσει πολὺ σφιχτὰ... τὴν μύτη του καὶ νὰ τὸ πάρει ἀπόφαση, γιὰ τὸ τί θὰ συναντήσει.

Αὐτὸ πὸν μὲ τράβηξε καὶ δὲν μποροῦσα νὰ ἀντισταθῶ στὴν ἐσωτερικὴ μου παρόρμηση νὰ κατέβω ἐκεῖ (δηλαδή, στὰ ὑπόγεια) ἦταν, τὸ ὅτι ἐνῶ ἐτοιμαζόμουν νὰ ἀποχωρήσω ἀπὸ μιὰ ἐπίσκεψη σὲ κάποιους ἀσθενεῖς φίλους, ἄκουσα εὐκρινέστατα καὶ ἐπαναλαμβανόμενα μιὰ φωνή, σὰν νὰ ἔβγαινε ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς γῆς, νὰ λέει: «Δόξα Σοι ό Θεός!... Δόξα Σοι ό Θεός! ...Δόξα Σοι ό Θεός!...»...

Κατέβηκα, λοιπόν, κυριολεκτικὰ κρατῶντας τὴν ἀνάσα μου καὶ προσπαθῶντας νὰ ἐστιάσω τὸ βλέμμα μου ἐκεῖ ἀπ’ ὅπου ἐρχόταν ἡ συγκεκριμένη εὐχαριστιακὴ φωνή.

Σὰς διαβεβαιῶνῶ, ὅτι ἦταν πάρα πολὺ δύσκολο, διότι τὸ φοβερὸ θέαμα ἀπ’ ὅλες τὶς πλευρὲς τοῦ ὑπογείου δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ διαφύγει τῆς ἀντιλήψεώς μου...

Εν πάση περιπτώσει, ἔφθασα στήν μέση ἑνὸς θαλάμου μὲ τριάντα περίπου κρεβάτια καὶ λέγω στή μέση διότι ἀπὸ ἐκεῖ προήρχετο ἡ δοξολογικὴ φωνή, πού μὲ τράβηξε μὲ ἄρρητη βία κοντά της.

Αὐτὸ πού εἶδα, ὄντως μὲ σοκάρισε, ἀλλὰ αὐτὰ πού ἄκουσα πράγματι μὲ ἐξέπληξαν!

Στὴν μέση λοιπὸν τοῦ θαλάμου, ἦταν ἓνα κρεβάτι πάνω στὸ ὁποῖο εὐρίσκετο μπρούμυτα ἓνας ἄνθρωπος μεγέθους το πολὺ-πολὺ 80 ἑκατοστῶν... **Ο** ὁποῖος δὲν εἶχε τὰ χαρακτηριστικὰ στοιχεῖα νάνου.

Πλησίασα μὲ πολλὴ συστολή, καὶ τὸν ρώτησα: «**Ε**σὺ λὲς τὸ “Δόξα Σοι ὁ Θεός”».

Η ἀπάντηση μοῦ ἦρθε κατακέφαλα:

«**Ν**αί, ἐγὼ τὸ λέγω καὶ τὸ νοιώθω καὶ τὸ χαίρομαι μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά μου!».

Δὲν περιμένα, τέτοια ἀντίδραση καὶ γι’ αὐτὸ λέγω ὅτι ἡ ἀπάντηση μοῦ ἦρθε κατακέφαλα.

Συγκλονισμένος καὶ μὲ πολὺ δέος ψέλλισα:

«**Κ**αὶ τί σὲ κάνει νὰ τὸ λὲς αὐτό;».

Τὰ ἐπόμενα πού ἄκουσα ἀπὸ τὸν συγκεκριμένο ἄνθρωπο, καταγράφηκαν ἐγχάρακτα καὶ διὰ βίου μέσα μου:

«**Α**κουσε, φίλε μου. **Γ**εννήθηκα, χωρὶς σπονδυλικὴ στήλη παρὰ μόνο μὲ ἓνα ὑποτυπώδη “σωλήνα”, ἀπὸ τὸν ὁποῖο διέρχεται ὁ νωτιαῖος μυελός... **Γ**ονεῖς δὲν γνώρισα... **Σ**υγγενεῖς, φίλους ἢ γνωστοὺς ἀπὸ οἰκογενειακὸ περιβάλλον δὲν εἶχα... **Τ**ὸ μόνο σπίτι πού γνώρισα εἶναι αὐτὸ τὸ δωμάτιο στὰ ὑπόγεια τοῦ Ἀσύλου καὶ φίλοι καὶ γνωστοί μου, εἶναι οἱ συνασθενεῖς πού εἶναι γύρω μου... **Τ**ὸ πῶς εἶναι ἡ ὄροφή τοῦ δωματίου πού βρισκομαι, δὲν τὸ γνωρίζω, διότι δὲν μπορῶ νὰ γυρίσω ἀνάσκελα, ἐπειδὴ τὰ πλευρά μου θὰ πιέσουν τὰ ἐσωτερικὰ ζωτικὰ μου ὄργανα καὶ ἐφόσον δὲν ὑπάρχει σπονδυλικὴ στήλη, θὰ πεθάνω... **Τ**ὸ μόνο πού βλέπω, εἶναι αὐτὰ τὰ μαξιλάρια, πάνω στὰ ὁποῖα ἀκουμπῶ μπρούμυτα, καὶ τὰ ὁποῖα φωτίζονται ἀπ’ αὐτὴ τὴν ἰσχυρὴ λάμπα πού βλέπεις ἀπὸ πά-

νω μου... Παρὰ ταῦτα, νοιώθω μιὰ ἀπερί-
γραπτη χαρὰ μέσα μου καὶ αἰσθάνομαι
συνέχεια τὴν ἀνάγκη, νὰ δοξολογῶ τὸν
Θεό! Γι' αὐτό, καὶ ἡ μοναδική μου προσ-
ευχή, τὴν ὁποία δὲν μπορῶ νὰ συγκρα-
τήσω καὶ τὴν λέω φωναχτά, ἐκτὸς ἀπὸ
τὸ βράδυ γιὰ νὰ μὴν ἐνοχλῶ τοὺς ἄλλους ἀσθε-
νεῖς, εἶναι τό: “Δόξα Σοι ὁ Θεός!” Αὐτὴ μὲ ἀπλᾶ
λόγια εἶναι ἡ ταπεινὴ μου ἱστορία καὶ σήμε-
ρα (δηλαδή, τὸ 1978-79) εἶμαι περίπου πενήντα
χρονῶν!...»!

Ἐφυγα ἀποσβολωμένος καὶ, ὅπως προανέφερα, αὐτὴ ἡ μο-
ναδικὴ ἐμπειρία καταγράφηκε μὲ ἄσβηστα καὶ ὀλοφώτεινα
γράμματα μέσα μου.

Τὴν μοιράζομαι μαζί σας καὶ εὐχομαι τὰ ἀποτελέσματα
της, νὰ εἶναι πραγματικὰ εὐεργετικὰ γιὰ ὅλους μας, σ' ὅλη
τὴν διάρκεια τῆς υπόλοιπης ἐπίγειας ζωῆς μας.

(*) Βλ. https://www.dromokirix.gr/2019/04/blog-post_8.html. • Ἐπιμέλ.
ἡμετ.